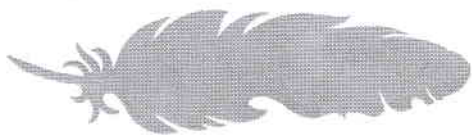

LBRIS | We know
books
M. M. Țara

Baladele Nlithiei
Căderea celor șapte turnuri

 CRUX PUBLISHING

Partea întâi - Cântec pentru cetate.....	9
Partea a doua - Cântec pentru cerșetori	127
Partea a treia - Cântec de despărțire.....	233
Scurt glosar de termeni	412
Mulțumiri.....	414

Când a căzut din Arskia,¹ într-o-Aripă credea că avea să piară. Pentru lungi, nesfârșite clipe, după ce izbise pământul, fusese ca și mort. În scurtele momente de trezie din timpul acelor câteva zile, durerea i se agăța de trup, făcându-l să își dorească să fi trecut în lumea de dincolo. În loc de oaze, avea așchii sfărâmate. Brațele îi erau contorsionate, împăturite și îndoite în moduri care chiar și pentru mintea lui despicață de agonie păreau imposibile. Pieptul îi era strivit, iar coastele, bețe uscate frânte în interior. Fiece respirație, o mie de ace străpungându-i trupul în o mie locuri.

Nu existau lacrimi care să îi aline suferința. Existau doar bezna venind în valuri peste el și după care tânjea mai mult decât după un strop de apă.

Trecuseră trei, șapte, treizeci și șapte de zile de când se prăbușise din Primul Cer? Habar nu avea. Singurul lucru de care era conștient era tortura ce continuă să îi curgă prin trup ca un râu clocotitor. Treptat însă, volbura secă, devenind o albie ștearsă, până când tot ceea ce mai rămăsese era forma unei amintiri bântuindu-l neîncetat.

Se trezise la un moment dat întors pe o parte. Cineva îi spălase fața de colbul însângerat în care zăcuse. Picuri reci, binecuvântați îi răcoreau pielea. Nu-și amintea cum reușise să își schimbe poziția, sau cine îl ajutase. Dar era bandajat, iar cineva îi îngrijise tăieturile de pe piept. Însă, rănilor mai grave erau încă deschise. Le simțea zvâcnind, căscându-se la orice respirație mai adâncă, iar sângele îi îmbiba până la refuz cârpa în care-i era înfășurat trupul sfâșiat și zdrobit de impact.

Așezat într-o rână, putea să privească în jurul lui, să

1. Arskia este capitala-citadelă a arghelanilor, primul și cel mai de sus oraș plutitor dintre cele zece care formează Cercul – totalitatea cetăților primilor oameni respectabili (arghelani). Traducerea directă din limba străveche este „Primul Cer”.

cuprindă vastitatea deșertului deasupra căruia își avusese căminul. Gândurile îi zburară, ironic, la prima și ultima lui lecție de zbor. Își aminti cu o precizie înspăimântătoare privirea disprețuitoare a tatălui său, lacrimile curgând mute pe chipul mamei, râsetele batjocoritoare ale colegilor de clasă și bătăile lor puternice din aripi. Iar el, cu o singură aripă bună și un ciot, aliniat împreună cu ceilalți în fața cetățenilor Arskiei, adunați la ceremonia de absolvire a noii generații de arghelani cu drepturi depline.

– Ne-am strâns din nou aici, în acest loc aparte, unde, conform *artru' as criptorium*,² Reamim a creat omul din nimic, prin simpla putere a cuvântului Său. Aici, unde deja de șapte sute douăzeci și șapte de ani, generație după generație trece primul test adevărat al unui arghelan. Aici, eroii despre care ați învățat din *Arristo*³ au făcut primul pas să devină conducătorii legendari pe care îi recunoaștem și onorăm până în ziua de azi!

Deși era poate cel mai în vârstă din consiliul conducător al Cercului, vocea nu îi trăda anii. Dimpotrivă, glasul lui Ghe Volis era puternic și aspru, ca podiumul din piatră de pe care cuvânta. Aripile lui bătrâne, cu penaj în culori pământii, contrastau cu cerul limpede, albastru, întinzându-se etern în spatele lui.

Într-o-Aripă își aducea aminte fiecare silabă rostită, deși atunci, inima îi zvâcnise în piept cu disperare, pompându-i panică în loc de sânge în vene. Atunci nu putuse decât să se gândească la saltul pe care avea să îl facă. Ochii îi erau lipiți de cei ai tatălui său, care sclipeau cu ură nedisimulată. Nu îl dorise, nu în forma în care ieșise, nu cu un ciot în loc de aripă, nu cu trăsăturile altui bărbat pe

2. „Prima scriptură adevărată”. Arghelanii susțin cu tărie că tomul lor de căpătâi, care explică legile, definește ritualurile și prezintă filosofia de viață a primilor oameni respectabili, reprezintă cuvintele adevărate rostite de însuși lumii și redată în scris de primii lui slujitori – arghelanii.

3. Compendiu de povești, legende și întâmplări recunoscute drept adevărate de către majoritatea arghelanilor și cercetătorilor cărturari, care prezintă viețile eroilor și conducătorilor arghelani. În traducere liberă și concisă înseamnă pur și simplu istoria, sau prima istorie.

chip, care să îi amintească de arghelanul de care mama lui Într-o-Aripă fusese îndrăgostită înainte ca acesta să își întâlnească sfârșitul în vârful unei sulite de aur. Timp de trei ani de zile, din clipa în care Într-o-Aripă apăruse în viața părinților lui, fiecare gest al tatălui său fusese o permanentă clarificare: nu-l dorise niciodată și nu avea să-l recunoască niciodată drept fiu al său.

– Astăzi, continuase Ghe Volis, în fața noastră se află viitoarea generație de eroi, de arghelani care să păstreze și să ducă mai departe tradiția lăsată de Reamim și să protejeze mai departe Cercul de atacurile celor...

– Iar a luat-o razna boșorogul, chicoti Ghe Salis, undeva în spatele lui Într-o-Aripă.

– Nu înțeleg de ce îi mai permit să vorbească, bate vastul cerului de fiecare dată când deschide gura, îi răspunse Ghe Rozov, nedespărțit de prietenul lui și alături de care găsea cele mai umilitoare glume pe care să le facă pe seama lui Într-o-Aripă.

– *Severenah Tonah Sev*,⁴ tună vocea bătrânului Ghe Volis, faceți un pas în față!

Era o tradiție ca numărul generației să fie rostit în limba străveche, la fel cum era și faptul că trebuiau să se alinieze pe marginea pistei, cu spatele la publicul care izbucnise în aplauze entuziaste, fiecare familie nerăbdătoare să își vadă fiul sau fiica zburând pentru prima dată în mod oficial.

Se aliniaseră, iar când trompetele explodară în cânt, toți studenții porniră în fugă spre margine, mai puțin Într-o-Aripă, care paralizase locului, la treizeci de pași de margine. Aplauzele se transformară în șușoteli stinghere. O parte din mulțime era bulversată de teama de care dădea dovadă un fiu de arghelan, în timp ce o parte, majoritară din Arskia, era rușinată că unul din Capitoliu se născuse incapabil să zboare.

– S-a întâmplat ceva? bubui vocea lui Ghe Volis.

Tonul nu era mânios, ci doar nedumerit.

4. Numărul generației: șapte sute douăzeci și șapte.

LIBRIS

We know
books

În schimb, următoarele cuvinte fură urlate cu o furie turbată, îndreptată fără șovăială spre fiul său:

– Dacă nu te miști din loc, te arunc cu mâna mea! PRICEPI?!

Într-o-Aripă făcu un pas, apoi încă unul și încă unul. Câteva voci neștiutoare se grăbiră să îl încurajeze. Ajuns însă pe margine, vântul începu să tragă de hainele sale, iar el încremeni. Spaima scaldându-i rece trupul dilată timpul. Norii de dincolo de margine porniră a se învârti lent într-o spirală care, deși se mișca încet, reuși să îl amețească de-a binelea.

– Ți-am zis că dacă nu sari, șuieră glasul tatălui său în urechea lui dreaptă, te arunc cu mâna mea!

Nu îl auzise venind lângă el și nici nu avu timp să reacționeze. O îmbrâncitură fusese de ajuns. Într-o-Aripă se prăbuși în gol, cu inima înghețată în piept, cu ciotul de aripă zbatându-i-se inutil, încercând să-și încetinească prăbușirea. Întâi îl înghițiră norii, iar apoi hăul din mintea lui.

Totuși nu murise, iar acum, din câte părea, se afla în proces de vindecare. Nu mai zăcea întins pe față, pietrele și nisipul încrustate în piept îi fuseseră scoase, iar plăgile curățate. Putea respira mai ușor. Nu îl mai înțepau mii de ace, ci doar câteva sute, mai lungi, mai ascuțite și înfipte mult mai adânc. Dar acestea nu puteau fi înlăturate vreodată, pentru că erau în sufletul lui.

Auzi mișcare în spatele său și, dintr-un reflex exersat pe coridoarele academiei din Arskia, vru să se întoarcă și să-și ridice mâinile ca să se protejeze. Dar brațele îi erau rupte în zeci de locuri, iar mișcarea bruscă nu făcu altceva decât să îi reamintească unde i se aflau presărate pe trup toate rănile. Privirea i se încetșoșă, o pâclă roșiatică acoperindu-i vederea.

– Liniștit, arghelan. Îngrijesc, nu rănesc, spuse o voce spartă într-o nlithiană și mai dogită.

Într-o-Aripă nu reuși să îl vadă la chip pe salvatorul

său. Dar, înainte ca un nou val de durere să îi amorțească simțurile, întunecându-i complet mintea, observă toiagul cu flori albe, pale, de care se sprijinea lianul.

Capitolul 1

Trecuseră cincisprezece ani de când pusese ultima dată piciorul în Osa. Nu îi era dor de cele șase turnuri din piatră străpungând văzduhul sângeriu ca niște lăncii, nici de farul înălțat deasupra lor precum un pilon ce susținea cerul gata să se prăbușească peste ei, nici de străzile orașului, înecate în praf roșu. Singurul lucru de care îi era dor și care, doar gândindu-se la el, îi făcea sângele să curgă mai repede prin vene, era doma. O doză mai pură de magie nu găsisese niciunde.

Dacă ar fi închis ochii, încă ar mai fi putut simți ușoara arsură pe limbă, vârtejul nebun ce îi înfierbânta sângele și mintea făcându-l să creadă că poate realiza orice, că nimic nu este imposibil. În acele clipe, când doma îi trecea ca un trăsnet prin trup, chiar simțea că putea înfăptui orice.

Asht Kerrisham scutura din cap ca să își limpezească gândurile. Pe cât de multă plăcere îi oferise doma, pe atât de multă bătaie de cap îi cauzase. Nu. De data aceasta, se lăsase definitiv de poțiuni magice. Era curat. Trecuse cu bine peste perioada de nebunie temporară, transpirații și vomitat care îl lovea după fiecare nouă doză și care, odată cu vârsta, era din ce în ce mai cruntă și mai lungă. Nu avea să se mai abandoneze seducției.

Oricum, el nu era dependent de doma. Avusese un motiv foarte bun să se servească din sticluta buclucașă cu câteva luni în urmă. Era o situație pe viață și pe moarte. Nu luase el minunata licoare ca să îi ajute pe Lied și Mira să scape de soldații și magicienii Nisalului, ridicând un scut de protecție înalt cât zidul pe care îl escaladau cei doi? Dacă nu s-ar fi folosit de mica doză de magie, ar mai fi putut Lied să dea peste cap planurile lui Al-Shar, Înalt

Magistru și tavuth⁵ sub acoperire la acea oră? Nu ar fi putut. Ar fi pus demonul mâna pe Inima Dragonului? Ar fi pus. Nisalul ar fi fost distrus? Ar fi fost. Nisalienenii ar fi fost transformați în sculpturi detaliate de gheață? Bineînțeles. O făcuse de dragul prieteniei lor și ca să le salveze viața. Iar apoi ei plecaseră. Nekki pe lumea cealaltă răpus de un sceadin; Mira și Vel să vadă lumea întregă purtând pe trupurile lor însemnele Copiilor Dragonului; Lied urmând-o pe frumoasa Calya într-o bibliotecă ascunsă în pădurea din munți, plină cu suluri și cărți, tăinuind și o poartă spre locul în care dăinuia sufletul Marelui Sal. Doar Obert și vinul său mai rămăseseră în Cetatea Zăpezilor să îi distragă atenția de la starea continuă de greață și deznădejde pe care o resimțise zile-n șir.

Știa că cel mai bun remediu într-o situație ca aceea era să își concentreze mintea pe un plan, să încerce ceva smintit care să-i pună sângele în mișcare și, de cele mai multe ori, viața în pericol. Apoi, ca un făcut și pe nepusă masă, Lied apăruse de nicăieri în odaia sa de la ultimul etaj al tavernei lui Ariin. Asht începu să ardă de nerăbdare ca prietenul lui să îi spună că dorea să pună la cale o lovitură, că avea de gând să sustragă un diamant de la gâtul reginei Nisalului, frumoasa și delicata doamnă care cârmuia alături de Cherazim al III-lea, sau să jefuiască seifurile din adâncul Kranerului. Ar fi zis da la orice, doar ca să scape de mâncărimea iritantă de sub piele, doar ca să-și ia gândul complet de la doma și să poată reveni la o viață cât de cât normală.

Însă, când Lied apăruse la ușa lui, nu se așteptase nici o clipă ca acesta să îi ceară harta pe care o furaseră împreună din Osa cu cincisprezece ani în urmă și pe care, mai apoi, el o vânduse pentru un mic cufăr cu doma, fără ca Lied să știe. Dar când totuși aflase, ei bine, lucrurile luaseră o turnură nu prea plăcută. Însă, la cum arăta situația acum,

5. Cuvântul este o denumire generică dată creaturilor care locuiesc sau provin de pe tărâmul de dincolo, tărâmul întunericului și haosului. Pe scurt, înseamnă „demon”.

prietenul lui avea nevoie de hartă, iar Asht era singurul care îl putea duce la cumpărător.

Nu înțelesese prea bine ce legătură avea harta cu moartea tatălui lui Lied, sau ce târg făcuse acesta cu vrăjitorul al cărui nume inspira teamă oriunde era rostit în Nlithia, dar nisalianul era gata să îl ajute și nerăbdător să o ia din loc, să uite de doma pentru totdeauna. O aventură era binevenită.

De aceea, o săptămână mai târziu, se afla alături de Lied și Calya pe malul sudic al Eilului, înaintând leneș spre Orașul Soarelui Apune.

– Nu credeam că o să mai văd vreodată cetatea asta, comentă el.

Nimeni nu îi răspunse. Calya prea timidă, Lied prea mut, iar Blu prea sus să îl audă sau să îi pese de altceva decât de imensitatea cerului liber și de fuioarele albăstriei de foc pe care le scotea pe gură. Spre încântarea dragonului și spaima lui Asht, flăcările erau din ce în ce mai puternice și mai încinse. Ultima dată când Asht îl văzuse pe Blu, acesta abia dacă scotea rotocoale de fum pe nări, iar acum, din botul lui mic țâșneau vâlvătăi ca ale Marelui Sal în baladele barzilor. După toate aparențele, jivinei îi pria zborul prin natură.

– Ce vremuri, hehe, continuă Asht.

Lied mârâi și îi aruncă o privire încruntată.

– Mai ții minte când am trecut ultima dată pe aici ce valuri am făcut? Cum prințesa...

Într-o clipă, Blu ateriză pe umărul lui Lied speriiind caii, care nechezară și porniră în galop. După câțiva pași agitați însă, armăsarii se liniștiră.

Apariția bruscă a micului dragon îl întrerupsese pe Asht, care îl privi cu o sprânceană ridicată.

– Aș prefera să nu aducem în discuție ce a fost. Dacă totuși vrei să vorbești, ar prinde bine niște idei pe tema... cum să punem mâna înapoi pe harta pe care ai dat-o la schimb pe un pumn de sticlute cu doma. Știi, harta aceea veche pe care am luat-o

de pe Hangiță, corabia negustorului nebun care ne-a prins în plasa lui și ne-a obligat să jefuim Farul? Harta aia pentru care aproape ne-am pierdut viața amândoi urmăriți de gărzile Osei și de un arghelan însetat de răzbunare?

Vocea lui Lied, înfiptă în mintea prietenului său cu ajutorul magiei lui Blu, răsună iritată.

După privirile furișate ale Calyei, care se uita rapid de la unul la celălalt, conversația părea deschisă și pentru ea.

– Știu, știu despre ce vorbești. Dar credeam că totuși, după un deceniu, obținusem iertare. Sau cel puțin după ce ți-am salvat fundul când fugeai de garda regală și de magistrații Nisalului acum două luni.

– *Iertarea ai obținut-o cu mult timp în urmă. Consecințe însă, există și azi.*

– Observ, răspunse Asht îmbufnat.

– *Deci? Ai vreo idee?*

– Uite una: ce zici să-mi spui mai clar de ce ai nevoie de ea? Adică, îți sunt prieten și merg cu tine până la capăt și toate alea, dar trebuie să știu și eu în ce mă bag. Dacă ajung să îmi pierd capul, să pricep barem pentru ce.

Lied oftă, recunoscând că Asht avea dreptate.

– *Țesătorul mi-a arătat o viziune în care tatăl meu e asasinat cu sânge rege în sala tronului. Apoi, mi-a propus un târg. Îi aduc harta, iar el mă ajută să intru în Inharinar fără să fiu ucis. În asta te bagi.*

– Te ajut să îl salvezi pe cel care, alături de ceilalți din consiliul Inharinarului, a votat să fii pedepsit, exilat și izolat de magie. Nu știu ce să zic, se încruntă Asht privind-l pe Lied. Nu pare un târg prea bun.

– *Cu Țesătorul niciodată nu e. Acum că ești la curent cu situația, ai vreo idee?*

– Știi că îmi ceri să îmi bat capul degeaba, zise Asht îndreptându-și din nou privirea spre cetate, încercând măcar să își amintească numele nobilului care îi oferise un preț nesperat de bun pentru bucata aceea veche de papirus. Trebuie să vedem în ce casă stă mai întâi, să confirmăm că

LBRIS

We know
books

harta este acolo, să vedem unde mai exact e ținută, dacă e protejată, care sunt obstacolele, apoi să vedem care este programul servitorilor... dar cunoști schema.

Lied zâmbi.

– *Voiam să văd dacă încă mai ții minte cum se dă o lovitură.*

– Nu tu mi-ai băgat toate astea în cap? Poate că îmi scapă numele unui nobil pe care l-am văzut o singură dată în viața mea, dar nu am cum să uit *celelalte lucruri*. Ar trebui să mă simt de-a dreptul jignit.

– Despre care nobil este vorba? Poate am citit despre el ceva? Întrebă Calya, vocea ei puțin mai mult decât o șoaptă.

Asht, fără să vrea, roși.

– Un nobil, așa... oricare... un nobil sau altul... e un fel de a spune, se bâlbâi Asht.

– *Vrei să zici că nu știi nici măcar numele celui căruia i-ai vândut harta?*

În mintea lui Asht, vocea liandrinului se întindea ca un pâlț de nori în care mocnea o furtună. Era foarte posibil ca toate acele tablouri care îi apăreau în minte de fiecare dată când vorbea Lied să fi fost un efect magic oferit gratuit de Blu.

– Nu chiar. Știu că e ceva asemănător cu Zalasa, sau Malasa. Dar nu contează, când îl zăresc sigur îl recunosc. Era cel mai gras om pe care l-am văzut în toată viața mea.

– *Asta dacă nu e mort!* șuieră Lied, fiecare cuvânt sfârtecând ca mușcătura unui dragon.

Asht vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. Era o luptă pe care știuse că o va pierde din ziua în care porniseră spre Osa. Îi părea rău că își mințise prietenul, dar în clipa în care Lied apăruse în taverna lui Ariin întrebând de hartă, nu dorise să îl dezamăgească din nou. În plus, nu ar mai fi suportat să stea închis fără ceva de făcut care să îi ia gândurile de la doma.

Oftă și trase de căpăstru, iar calul se îndreptă spre marginea drumului, făcând loc suitei de soldați care se îndrepta spre ei. Ceilalți doi se încolonară după bard. Blu

se strecură imediat în desaga atârnată pe partea dreaptă a calului lui Lied.

Armăsarii care, la fel ca soldații, erau acoperiți în armură bătută din același metal roșiatic găsit din belșug în minele de la nord de Osa, îi depășiră în galop. Un oștean însă se desprinse de patrulă și se întoarse spre ei.

– Hei! strigă soldatul din spatele vizierei ce îi acoperea întreaga față, ați văzut pe drum doi puști? Un băiat și o fată, amândoi călare pe un varan⁶?

– Călare pe un varan? întrebă Asht făcând ochii mari.

– Da. Asta am zis. Călare pe un varan. I-ați văzut? îi repezi ostașul.

– Nu. De fapt nu am văzut pe nimeni de când am ieșit din Eilon, acum un ceas și ceva, continuă Asht.

– Nici unul dintre voi nu a văzut nimic? insistă celălalt. Nici tu?

Lied dădu din cap.

– Vorbește, omule! Da sau nu?

– Prietenul meu este mut, îl informă Asht.

– Iar tu? Și tu ești mută? se răsti soldatul la Calya.

– Nu. Nu sunt. Dar nici eu nu am văzut pe nimeni călărind un varan.

Asht se abținu să nu râdă la cât de ridicolă suna situația: patru soldați din garda orașului pe urmele a doi puștani călare pe un animal de jug, care nu erau de găsit.

Se auziră strigăte și fluierături din partea celorlalți din patrulă, iar soldatul își întoarse calul în direcția lor.

– Să vă prezentați la cancelaria de vamă pentru inspecție, este înainte de intrarea în cetate, pe partea dreaptă!

– De ce?

– Pentru că nimeni nu intră în Osa fără să fie controlat mai întâi!

Zicând acestea, lovi ușor cu călcâiul metalic coasta neprotejată a animalului, care porni la galop.

– *Cred că ar fi bine să îți iei zborul, prietene. De aici încolo*

6. Varanul este un animal de povară, domesticit, cu fruntea lată, osoasă și coarne lungi, ce îi pornesc din tâmple.